

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը - Թիվ երեսուններկու

Եզեկիել Տասներեքերորդ Թիվ

Jeff Pippenger

2026-10-02

Եզեկիելի գրքում տրված նախազգուշացման պատգամը «պաշարման նշանն» է: Երբ պաշարումը սկսվեց, Եզեկիելի կինը մահացավ, և Եզեկիելին պատվիրվեց չսգալ նրա մահը: Նրա մահը, որ ուղեկցվում էր նրա մահվան համար Եզեկիելի չսգալով, խորհրդանշում էր պաշարումն ու Երուսաղեմի մոտալուտ կործանումը: Նրա գործողությունները և նրա կնոջ մահը ներկայացնում են նախազգուշացնող նշան՝ նախակերպարելով մի ապագա նախազգուշացնող նշան, որը Հիսուսը ներկայացրեց որպես «ամայացման պղծություն»:

Ուրեմն, երբ տեսնեք Դանիել մարգարեի միջոցով ասված ամայացման զարշնչիքը, որ կանգնած է սուրբ տեղում, (ով որ կարդում է, թող հասկանա): Մատթեոս 24:15.

Երբ հռոմեական դրոշանիշները տեղադրվեցին տաճարի սահմանագծի ներսում, Երուսաղեմի քրիստոնյաները պետք է փախչեին քաղաքից: Երուսաղեմի կործանման նշանի երկու վկաները շեշտում են պաշարումից առաջ «նշանը» ճանաչելու լրջությունը, և ներշնչանքը լրացուցիչ նույնականացնում է, որ այդ երկու վկաները իրենց «ավելի անմիջական կիրառությունը» գտնում են վերջին օրերում: Խոսելով Երուսաղեմի կործանման վերաբերյալ Քրիստոսի նախազգուշացման մասին՝ Եզեկիելի և Հովհաննեսի՝ տաճարային տեսիլքում գտնվելու հետ կապված, Քույր Ուայթը գրեց.

«Թեև այս մարգարեությունները մասնակիորեն կատարվեցին Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, դրանք առավել անմիջական կիրառություն ունեն վերջին օրերի նկատմամբ:»

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Մարգարեությունն արագորեն կատարվում է: Տերը դռան մոտ է: Շուտով մեր առջև կբացվի մի ժամանակաշրջան, որը ճնշող հետաքրքրություն պիտի ներկայացնի բոլոր ապրողների համար: Անցյալի վեճերը պիտի վերակենդանանան, նոր վեճեր պիտի ծագեն: Այն տեսարանները, որ պիտի կատարվեն մեր աշխարհում, դեռևս անգամ չեն էլ երագվել»: Վկայություններ, հ. 5, 753:

Չորրորդ գլխում Եզեկիելը հրահանգվեց խաղարկել մի առակ, որը շեշտադրում էր «պաշարման նշանը»: Եզեկիելը իր գրքում հինգ անգամ խաղարկեց մի առակ, որը նրա եղբայրները հրաժարվեցին տեսնել: Եզեկիելը հինգ անգամ խոսեց իր եղբայրներին, և նրանք հրաժարվեցին լսել: Նրա խաղարկված առակներն ու պատգամները պատկերում են հիմար կույսերի հնգապատիկ դաս, որոնք հրաժարվում են ընդունել «գիտության» աճը, որ առնչվում է նրա առակներին և խոսքերին: Այդ խոսքերն ու առակները անմիջականորեն կապված էին Երուսաղեմի կործանման հետ, որը «ավելի

անմիջական կիրառություն ունի վերջին օրերի համար»:

Դու էլ, ո՛վ մարդու որդի, վերցրու քեզ համար մի կոմինդր և դիր այն քո առաջ, և նրա վրա պատկերիր քաղաքը՝ Երուսաղեմը: Եվ պաշարում դիր նրա դեմ, և նրա դեմ ամրություն շինիր, և նրա դեմ հողաբլուր լցրու. բանակն էլ դիր նրա դեմ, և շուրջանակի խոյահար մեքենաներ դիր նրա դեմ: Եվ դու քեզ համար վերցրու մի երկաթե տապակ և այն դիր որպես երկաթե պատ քո և քաղաքի միջև. և քո երեսը դարձրու նրա դեմ, և այն պաշարված պիտի լինի, և դու պիտի պաշարես այն: Սա թող նշան լինի Իսրայելի տան համար:

Պառկի՛ր նաև քո ձախ կողքի վրա և Իսրայելի տան անօրենությունը դրա վրա դիր. ըստ այն օրերի թվի, որքան օր որ պառկես դրա վրա, նրանց անօրենությունը դու պիտի կրես: Որովհետև ես քեզ վրա դրել եմ նրանց անօրենության տարիները՝ ըստ օրերի թվի՝ երեք հարյուր իննսուն օր. այսպես դու պիտի կրես Իսրայելի տան անօրենությունը: Եվ երբ դրանք ավարտես, դարձյալ պառկի՛ր քո աջ կողքի վրա, և պիտի կրես Հուդայի տան անօրենությունը քառասուն օր. յուրաքանչյուր օրը մեկ տարվա փոխարեն եմ քեզ նշանակել: Ապա քո երեսը դարձրո՛ւ դեպի Երուսաղեմի պաշարումը, և քո բազուկը մերկացրած լինի, և նրա դեմ մարգարեացի՛ր: Եվ ահա, ես քեզ վրա կապանքներ պիտի դնեմ, և դու չպիտի շրջվես մի կողքից մյուսը, մինչև որ ավարտես քո պաշարման օրերը: Եզեկիել 4:1-8.

Նշան

«Նշան» բառը Եզեկիելի գրքում հանդիպում է ինը անգամ: Չորրորդ գլխում Երուսաղեմի պաշարումը «նշան» է Իսրայելի տան համար: Տասներկուերորդ գլխում Եզեկիելը դարձյալ «նշան» է՝ ցույց տալով Երուսաղեմի պաշարումն ու կործանումը:

Մարդո՛ւ որդի, դու բնակվում ես ապստամբ տան մեջ, որոնք աչքեր ունեն՝ տեսնելու, բայց չեն տեսնում, ականջներ ունեն՝ լսելու, բայց չեն լսում, որովհետև ապստամբ տուն են: Ուստի, մարդո՛ւ որդի, քեզ համար պատրաստիր գաղթի պարագաներ և նրանց աչքի առաջ ցերեկով գաղթիր. և քո տեղից նրանց աչքի առաջ մեկ ուրիշ տեղ փոխադրվիր. գուցե խորհեն, թեև ապստամբ տուն են: Եվ ցերեկով նրանց աչքի առաջ դուրս կհանես քո պարագաները՝ իբրև գաղթի պարագաներ, իսկ երեկոյան նրանց աչքի առաջ դուրս կգաս, ինչպես նրանք են դուրս գալիս գերության: Նրանց աչքի առաջ պատը ծակիր և դրա միջով դուրս բեր: Նրանց աչքի առաջ ուսերիդ վրա կվերցնես այն և մթնշաղին դուրս կտանես. երեսդ կծածկես, որպեսզի երկիրը չտեսնես, որովհետև Ես քեզ նշան եմ դրել Իսրայելի տան համար: Եզեկիել 12:2-6.

Երբ ապստամբ տունը տեսավ բեմադրված առակը, նրանք չհասկացան, թե ինչ էր այն նշանակում, ուստի խնդրեցին Եզեկիելին բացատրել:

Մարդո՛ւ որդի, մի՞ թե Իսրայելի տունը, այն ապստամբ տունը, քեզ չասաց. «Ի՞նչ ես անում»: Ասա՛ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստված. այս պատգամը վերաբերում է Երուսաղեմում եղող իշխանին և Իսրայելի ամբողջ տանը, որ նրանց մեջ է»: Ասա՛. «Ես ձեր նշանն եմ. ինչպես ես արեցի, այնպես էլ նրանց պիտի արվի. պիտի

տեղափոխվեն և գերության գնան»։ Եզեկիել 12:9–11.

Երուսաղեմի պաշարումը նշան է Աստծու ժողովրդի համար վերջին օրերում:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրը ավելի քիչ խոսեց իր ժամանակի, քան մերի համար, որպեսզի նրանց մարգարեությունը մեզ համար ուժի մեջ լինի: «Եվ այս բոլորը նրանց պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա աշխարհի վախճաններն են հասել»: 1 Կորնթացիներին 10:11: «Ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին նրանք սպասավորում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ ավետվեցին նրանց միջոցով, որ Սուրբ Հոգով, երկնքից ուղարկված, ավետարանեցին ձեզ. բաներ, որոնց մեջ հրեշտակները փափագում են ներթափանցել»: 1 Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչը կուտակել և մեկտեղ կապել է իր գանձերը այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործարքները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերին»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339:

Այս Նույն Օրը

Եզեկիելը «Երուսաղեմի պաշարման և կործանման» գործադրվող առակում նշան է Աստծո ժողովրդի համար վերջին օրերում:

Դարձյալ իններորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսվա տասներորդ օրը, Տիրոջ խոսքը ինձ հասավ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, գրի՛ առ այդ օրվա անունը, հենց այս նույն օրվա, որովհետև Բաբելոնի թագավորը հենց այս նույն օրը եկավ ընդդեմ Երուսաղեմի»:

Եվ առակ ասա ապստամբ տան դեմ ու ասա նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստված. դե՛ր կաթսան, դե՛ր այն, և ջո՛ւր էլ լցրու դրա մեջ. Հավաքի՛ր նրա կտորները դրա մեջ, ամեն լավ կտոր՝ ագդրը և ուսը, լցրո՛ւ այն ընտիր ոսկորներով: Վերցրո՛ւ հոտի ընտիրը, և դրա տակ էլ այրի՛ր ոսկորները, և լավ եռացրո՛ւ այն, և թող դրա ոսկորները եփվեն դրա մեջ»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստված. «Վա՛յ արյունահեղ քաղաքին, այն կաթսային, որի ժանգը նրա մեջ է, և որի ժանգը նրանից դուրս չի եկել. հանի՛ր այն կտոր առ կտոր, թող վիճակ չընկնի դրա վրա: Որովհետև նրա արյունը նրա մեջտեղում է. նա այն դրել է ապառաժի գագաթին, այն չի թափել գետնի վրա, որպեսզի հողով ծածկվի, որպեսզի բորբոքություն բարձրանա՝ վրեժ առնելու համար. ես նրա արյունը դրել եմ ապառաժի գագաթին, որպեսզի այն չծածկվի»:

Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Վա՛յ արյունահեղ քաղաքին: Ես իսկապես կմեծացնեմ կրակի խարույկը: Շատ փայտ կուտակեցրու, կրակը բորբոքի, միսը սպառի, լավ համեմիր այն, և թող ոսկորները այրվեն: Ապա այն դատարկ դիր իր ածուխների վրա, որպեսզի նրա պղինձը տաքանա ու այրվի, և նրա պղծությունը հալվի նրա մեջ, որպեսզի նրա կեղտը սպառվի: Նա իրեն հոգնեցրել է ստությամբ, բայց նրա մեծ կեղտը նրանից դուրս չեկավ. նրա կեղտը կրակի մեջ պիտի լինի: Քո պղծության մեջ անառակություն կա. որովհետև Ես մաքրեցի քեզ, բայց դու

չմաքրվեցիր. այլևս չպիտի մաքրվես քո պղծությունից, մինչև որ Իմ բարկությունը քեզ վրա հանգիստ տամ: Ես՝ Տերս, ասել եմ դա. այն պիտի կատարվի, և Ես պիտի անեմ այն. Ես հետ չեմ կանգնի, ոչ էլ պիտի խնայեմ, ոչ էլ պիտի զղջամ. քո ճանապարհների համեմատ և քո գործերի համեմատ պիտի դատեն քեզ, ասում է Տեր Աստվածը:

Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ահա Ես մի հարվածով քեզնից առնում եմ քո աչքերի ցանկությունը. բայց դու մի՛ սգա, մի՛ ողբա, և թող քո արցունքները չհոսեն: Զսպի՛ր քո ճիչը, մեռելի համար սուգ մի՛ արա, քո գլխի խույրը կապի՛ր քեզ վրա, և քո կոշիկները հագիր քո ոտքերին, շուրթերդ մի՛ ծածկիր և մարդկանց հացը մի՛ կեր»: Եվ ես առավոտյան խոսեցի ժողովրդին, իսկ երեկոյան կինս մեռավ. և առավոտյան արեցի այնպես, ինչպես ինձ պատվիրված էր: Եվ ժողովուրդն ասաց ինձ. «Մեզ չե՞ս ասելու, թե ինչ են մեզ համար այս բաները, որ դու այդպես անում ես»:

Այն ժամանակ ես նրանց պատասխանեցի. «Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. Խոսի՛ր Իսրայելի տան հետ. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, Ես պղծելու եմ Իմ սրբարանը՝ ձեր գործության պարծանքը, ձեր աչքերի ցանկությունը և այն, ինչի վրա ձեր հոգին խղճում է. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը, որոնց թողել եք, սրով պիտի ընկնեն: Եվ դուք պիտի անեք այնպես, ինչպես ես արեցի. ձեր շուրթերը չպիտի ծածկեք, և մարդկանց հացը չպիտի ուտեք: Եվ ձեր գլխաշորերը պիտի լինեն ձեր գլխներին, և ձեր կոշիկները՝ ձեր ոտքերին. դուք չպիտի սգաք և չպիտի լաք, այլ պիտի մաշվեք ձեր անօրենությունների մեջ և ողբաք միմյանց առաջ: Այսպես Եզեկիելը ձեզ համար նշան է. ինչպես որ նա արել է, այնպես էլ դուք պիտի անեք. և երբ սա կատարվի, պիտի իմանաք, որ Ես Տեր Աստված եմ»:

Եզեկիելը նշան է, որը ցույց է տալիս Երուսաղեմի սկզբնական պաշարումը և վերջնական կործանումը, իսկ դրանից հետո՝ Լառդիկեայի Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու անդամների գերությունը:

«Երբ Քրիստոսը հայացք գցեց Ձիթենյաց լեռան գագաթից, Նա տեսավ այս դրությունը՝ առկա յուրաքանչյուր եկեղեցում: Այս նախազգուշացումները հասնում են բոլոր նրանց, ովքեր ընթանում են Երուսաղեմի ժողովրդի հետքերով, որին տրված էր այսքան մեծ լույս: Այս ժողովուրդը մեր առաջ է՝ որպես նախազգուշացում: Աստծո նախազգուշացումները մեր այս օրերում մերժելով՝ մարդիկ կրկնում են Երուսաղեմի մեղքը: Տերը տեսնում է այն, ինչ մարդկային գործիքը չի տեսնում և չի կամենում տեսնել՝ Բեթել Քրիքում մարդկային բոլոր հնարանքների արդյունքը: Նա արել է ամեն ինչ, ինչ Աստված կարող էր անել: Նա լույս է շողացրել ժողովրդի աչքերի առաջ, որպեսզի նրանց մեղքերը չհասնեն այն սահմանագծին, ուր ապաշխարությունն այլևս զգացվել չի կարող: Բայց արդար և արդարամիտ սկզբունքներից հեռանալու երկար ընթացքով մարդիկ իրենց դրել են այնտեղ, ուր լույսն ու ճշմարտությունը, արդարությունն ու ողորմությունը չեն զանազանվում: Այս ընթացքը դարձել է նրանց իսկ բնության մի մասը»:

Վկայություններ, հատոր 8, 68:

Ալֆայի և Օմեգայի երկու վկաները

Եզեկիելը գերբնական կերպով համար էր դարձել, և նրան տեղեկացվել էր, որ երբ Երուսաղեմն ընկնի, նա դարձյալ կկարողանա խոսել, և այն ժամանակ նա «նշան» կլինի: Եզեկիելի այն հանգամանքը, որ նա չսզաց իր կնոջ մահը, պաշարման սկզբում նշանավորեց ալֆա նշանը, իսկ Երուսաղեմի անկման ժամանակ Եզեկիելի բերանի բացվելը եղավ օմեգա նշանը: Կործանմանն ուղղված պաշարումը նշանավորվում է մի նշանով՝ սկզբում, և մի նշանով՝ վերջում: Նույն պատկերագրության շրջանակում ալֆա և օմեգա նշանի երկրորդ վկան ներկայացվում է այնպես, որ Եզեկիելի «աչքերի ցանկության» մահը ալֆան է, իսկ ժողովրդի «աչքերի ցանկության» մահը՝ այդ ժամանակահատվածի օմեգա նշանը: Մեկուկես տարվա ժամանակահատվածը կրում է ալֆայի և օմեգայի երկու վկաներ: Եզեկիելի կնոջ մահը ներկայացնում էր զորքի գերությունն ու ոտնահարվելը, իսկ Երուսաղեմի օմեգա մահը ներկայացնում էր սրբարանի ոտնահարվելը:

Եվ Եզեկիելը ձեզ համար նշան պիտի լինի. ինչպես որ նա արել է ամեն ինչ, այնպես էլ դուք պիտի անեք. և երբ այսը կատարվի, պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տեր Աստվածը: Եվ դու, մարդո՛ւ որդի, այն օրը, երբ Ես նրանցից վերցնեմ նրանց զորությունը, իրենց փառքի ուրախությունը, իրենց աչքերի ցանկությունը և այն, ինչին իրենց սիրտը կապված է՝ իրենց որդիներին ու իրենց դուստրերին,— այդ օրը մի թե քեզ մոտ չի գա փախածը, որպեսզի քո ականջներով լսեցնի քեզ: Այն օրը քո բերանը պիտի բացվի փախածի առաջ, և դու պիտի խոսես ու այլևս համար չլինես. և դու նրանց համար նշան պիտի լինես, և նրանք պիտի իմանան, որ Ես եմ Տերը: Եզեկիել 24:24–27:

Վեց մահեր

Եզեկիելի կնոջ մահը նշանավորում է պաշարման սկզբիզբը և Երուսաղեմի մահը, որը մարգարեաբար Քրիստոսի հարսն է, և պատկերում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, որին նախորդում է պաշարմամբ ներկայացված մի ժամանակաշրջան: Պաշարման ժամանակաշրջանն ու կործանումը երկու տարբեր, թեև անմիջականորեն փոխկապակցված սահմանաքարեր են: Պաշարումը ժամանակաշրջան է, իսկ կործանումը՝ ժամանակի մի կետ: Կործանումը կիրակնօրյա օրենքն է, որին նախորդում է գազանի պատկերի կազմավորման ժամանակաշրջանը: Գազանի պատկերի ժամանակաշրջանը ավարտվում է գազանի դրոշմով: Երբ Հիսուսը Մատթեոս քսանչորսում նույնացրեց Երուսաղեմի կործանման նշանը, Նա նաև ակնարկեց Նոյի օրերը:

Բայց ինչպես Նոյի օրերն էին, այնպես էլ կլինի մարդու Որդու գալուստը: Որովհետև ինչպես ջրհեղեղից առաջ եղած օրերին մարդիկ ուտում էին և խմում, ամուսնանում և ամուսնության էին տալիս, մինչև այն օրը, երբ Նոյը տապան մտավ, և չիմացան, մինչև որ ջրհեղեղը եկավ ու բոլորին վերցրեց, այնպես էլ կլինի մարդու Որդու գալուստը: Մատթեոս 24:37–39.

Նոյի օրերում փորձության դուռը փակվեց՝ այսպիսով նախապատկերելով շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, որը նույնպես նախապատկերված է 1844 թվականի հոկտեմբերի

22-ին դրան փակվելով: 1844 թվականի օգոստոսի 12–17-ի էքսերթերի վրանային ժողովից սկսվող ժամանակահատվածը ներկայացնում է մի մարգարեական շրջան, որը տանում է դեպի փակ դուռ:

Նոյի օրերում Նոյը ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակին, և երրորդ հրեշտակը հասավ փակ դռանը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Նոյի օրերում, որոնք, ըստ Հիսուսի, պիտի լինեին որպես «Մարդու Որդու գալուստը», Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակները առաջնորդեցին դեպի փակ դուռը: Վիյամ Միլլերը ներկայացնում էր առաջին հրեշտակի պատգամը և Նոյի օրերում նախապատկերված էր Ենոքով: Հուդան նույնացնում է Ենոքի պատգամը որպես գուգահեռ Միլլերի պատգամին:

Եվ Ենոքը նույնպես՝ Ադամից յոթերորդը, մարգարեացավ սրանց մասին՝ ասելով. «Ահա Տերը գալիս է Իր սրբերի բյուրավորներով՝ դատաստան իրականացնելու բոլորի վրա և բոլոր ամբարիշտներին նրանց մեջ հանդիմանելու իրենց բոլոր ամբարիշտ գործերի համար, որ ամբարշտությամբ գործեցին, և բոլոր դաժան խոսքերի համար, որ ամբարիշտ մեղավորները խոսեցին Նրա դեմ»: Հուդա 1:14, 15.

Միլլերի առաջին հրեշտակի լուրը հոչակում էր «դատաստանը», ինչպես այն նախապատկերավորված էր Ենոքի լուրով: Ենոքի սկիզբը նշանավորված է նրանով, որ նա «Ադամից յոթներորդն» էր: Միլլերի լուրը սկսվեց և ավարտվեց հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակների» գալուստով, և քառասունվեց տարի անց երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները» կատարվեցին: Թե՛ Ենոքը, թե՛ Միլլերը, որոնք դատաստանի ժամի պատգամաբերներ էին, սկսեցին այն բանից, որ նույնացվեց յոթ թիվը: Այն ժամանակահատվածը, որ սկսվեց Ենոքով՝ յոթներորդով, ավարտվեց այն յոթ օրերով, որոնց ընթացքում կենդանիները մտան տապան, մինչև որ դուռը գերբնական կերպով փակվեց: Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով:

Ենովքը ծնեց Մաթուսաղային, որն էլ իր հերթին ծնեց Ղամբին: Ղամբին ու Մաթուսաղան ներկայացնում են երկրորդ հրեշտակի լուրը և նաև կեսգիշերային աղաղակի լուրը: Կեսգիշերային աղաղակը շարունակվեց մինչև փակ դուռը, և այսպիսով ներկայացվում է Մաթուսաղայով, որը մահացավ ջրհեղեղի տարում: Ղամբը ներկայացնում էր երկրորդ հրեշտակի լուրը, և Ղամբը մահացավ ջրհեղեղից հինգ տարի առաջ: Ղամբի մահվանից մինչև Մաթուսաղայի մահը՝ այն ժամանակ, երբ դուռը փակվեց, անցած հինգ տարիները նախապատկերեցին Եզեկիելի հարսի մահը, որը նշանավորեց այն շրջանի սկիզբը, որ հանգեցրեց Քրիստոսի հարսի մահվանը՝ ներկայացված Մաթուսաղայով:

Ենովքը նախապատկերում էր առաջին հրեշտակին, որ եկավ 1798 թվականին, Ղամբը նախապատկերում էր երկրորդ հրեշտակին, որ եկավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, իսկ Մաթուսաղան նախապատկերում էր կեսգիշերյան աղաղակը՝ էքզերթերից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը, որը նախապատկերված էր Նոյով: Ղամբի մահից մինչև Մաթուսաղայի մահը եղած հինգ տարիները նախապատկերում էին մ.թ.ա. 587 թվականից մինչև մ.թ.ա. 586 թվականը եղած մեկուկես տարին: Այդ հինգ

տարիները՝ Ղամեքից մինչև Մաթուսաղա, նախապատկերում են հինգ տարիներ՝ 1448-ից մինչև 1453:

1448 թվականի հոկտեմբերի 31-ին Հովհաննես Պալեոլոգոսը մահացավ, և նրա եղբայրը՝ Կոստանդին տասնմեկերորդը (վերջին Կոստանդինը), իսլամական թուրքական իշխանությունից թույլտվություն խնդրեց՝ արևելյան Հռոմի գահը բարձրանալու համար: Նրա ենթարկվելը 1299 թվականի հուլիսի 27-ին իրականացրեց Հայտնություն իննի երկրորդ հարյուր հիսուն տարին, որը շարադրված է տասներորդ համարում: Հովհաննես Պալեոլոգոսի մահից հինգ տարի անց նրա եղբայրը՝ Կոստանդին տասնմեկերորդը, մահացավ Կոստանդնուպոլսի պարիսպների վրա, երբ Մեհմեդ II-ը նվաճում էր արևելյան Հռոմի բյուզանդական կայսրությունը: Մեհմեդը Մուհամմեդ անվան թուրքական ձևն է, ուստի առաջին Մուհամմեդի մահը 632 թվականին, որով սկսվեց Հայտնություն իննի առաջին հարյուր հիսուն տարվա մարգարեությունը (գտնվում է հինգերորդ համարում), ավարտվեց ութ հարյուր քսանմեկ տարի անց վերջին Կոստանդինի մահով՝ «Մուհամմեդ երկրորդի» ձեռքով: Իր մահից հինգ տարի առաջ Մուհամմեդը կանխագուշակել էր Հռոմի կործանումը, և դա կատարվեց Մուհամմեդ երկրորդ անունը կրող թուրքի միջոցով:

Կոստանդինը՝ վերջինը, տասնմեկերորդը, մահացավ Կոստանդնուպոլսի ճակատամարտում՝ այսպիսով նույնացնելով իր եղբայր Հովհաննեսի մահից մինչև իր մահը եղած հինգ տարիները: Այդ հինգ տարիները նախապատկերված էին որդի Ղամեքի մահից մինչև հոր՝ Մաթուսաղայի մահը եղած հինգ տարիներով՝ հինգ տարի անց, երբ տապանի վրա դուռը փակվեց: Այսպիսով, Եզեկիելի հարսնացուի մահը նախապատկերված էր Ղամեքի մահով, և նրանք միասին վկայություն են տալիս Հովհաննես Պալեոլոգոսի մահվան մասին 1448 թվականին: Մաթուսաղայի հետագա մահը համընկնում է Քրիստոսի հարսնացուի մահվան և Երուսաղեմի կործանման հետ մ.թ.ա. 586 թվականին, և դրանք միասին համընկնում են Կոստանդին Տասնմեկերորդի մահվան հետ:

Մարգարեական մի ժամանակահատվածի երեք վկաները, որը սկսվում և ավարտվում է մահով, պատկերում են գազանի պատկերի կազմավորման ժամանակահատվածը, որն ավարտվում է գազանի նշանով, և դա համընկնում է Միլլերական պատմության մեջ կեսգիշերային աղաղակի հռչակման ու մեր ներկա պատմության մեջ գազանի պատկերի կազմավորման հետ, որն ավարտվում է գազանի նշանով: Երբ գազանի նշանը կկատարվի շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, մարգարեական «խոսելը» կգա ներդաշնակությամբ այն բանի հետ, որ Երուսաղեմի կործանման ժամանակ Եզեկիելը կարողացավ «խոսել» իր սեփական կամքով:

Խոսելով

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը նախապատկերվում է Երուսաղեմի կործանումով, Միացյալ Նահանգների մարգարեական խոսքը նշանավորվում է նրանով, որ սուտ մարգարեն խոսում է վիշապի պես:

Եվ տեսա մեկ այլ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ գառան նման երկու եղջյուր, և խոսում էր վիշապի պես: Հայտնություն 13:11.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Բաղաամը երրորդ անգամ հարվածում է իր էշին, և այնուհետև էշը խոսում է:

Եվ Տերը բացեց էշի բերանը, և նա ասաց Բաղաամին. «Ի՞նչ եմ ես քեզ արել, որ ահա այս երեք անգամ ինձ ծեծեցիր»: Եվ Բաղաամը ասաց էշին. «Քանի որ դու ինձ ծաղրի առար. եթե իմ ձեռքում սուր լինեիր, հիմա քեզ կսպանեի»: Եվ էշը ասաց Բաղաամին. «Մի՞ թե ես քո էշը չեմ, որի վրա հեծել ես այն օրից, երբ ես քոնը դարձա, մինչև այսօր. երբևէ սովորություն ունեցել եմ քեզ հետ այսպես վարվելու»: Եվ նա ասաց. «Ո՛չ»: Թվեր 22:28-30.

Կեղծ մարգարեն խոսում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և իսլամն էլ է խոսում Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկուսն էլ մարգարեական առումով կեղծ մարգարեներ են: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ խոսում է Ամբակումի այն «տեսիլքը», որ ուշանում էր:

Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վերջում այն պիտի խոսի և սուտ չպիտի լինի. թեև այն ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: Ամբակում 2:3:

Ամբակումը ճշմարիտ մարգարեն է, որը խոսում է կեղծ մարգարեների հակադրությամբ: Ամբակումի «տեսիլքը» խոսում է նախկինում համար Եզեկիելի բերանով, որի բերանն ապա բացվում է: Աստծու բերանը լինելու խոստումը տրվել էր Երեմիային:

Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ հրաժարվում է բժշկվել: Մի՞ թե Դու ինձ համար պիտի լինես իբրև ստախոս և ինչպես ջրեր, որ ցամաքում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Եթե դու վերադառնաս, այն ժամանակ ես քեզ դարձյալ պիտի ետ բերեմ, և դու պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե ազնիվը հանես անարգից, Իմ բերանի պես պիտի լինես. թող նրանք քեզ մոտ վերադառնան, բայց դու նրանց մոտ մի՛ վերադարձիր»: Երեմիա 15:18, 19.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Չաքարիայի ինն ամսվա համրությունն ավարտվեց, երբ նա խոսեց և հաստատեց, որ իր որդու անունը Հովհաննես պիտի լինի: Չաքարիան ներկայացնում էր այն առաջնորդությանը, որ չէր հավատում երրորդ հրեշտակի խոսքին, իսկ Հովհաննեսը ներկայացնում էր Եղիայի շարժումը՝ այն եկեղեցին, որ պիտի նախապատրաստեր Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը:

Եվ Չաքարիան ասաց հրեշտակին. «Ինչո՞վ պիտի իմանամ այս բանը, քանի որ ես ծեր մարդ եմ, և կինս էլ առաջացած է իր օրերում»: Եվ հրեշտակը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Ես Գաբրիելն եմ, որ կանգնած եմ Աստծու ներկայության առաջ, և ուղարկված եմ քեզ հետ խոսելու ու այս բարի ավետիսը քեզ հայտնելու: Եվ ահա դու համար կլինես և չես կարողանա խոսել մինչև այն օրը, երբ այս բաները կատարվեն, որովհետև չհավատացիր իմ խոսքերին, որոնք իրենց ժամանակին պիտի կատարվեն»:

Եվ ժողովուրդը սպասում էր Ջաքարիային և զարմանում էր, որ նա այնքան երկար էր մնում տաճարում: Եվ երբ դուրս եկավ, չէր կարող խոսել նրանց հետ. և նրանք հասկացան, որ նա տաճարում տեսիլք էր տեսել, որովհետև նա նշաններով էր խոսում նրանց հետ և մնում էր համր: Ղուկաս 1:18–22.

Ջաքարիան քահանաների ութերորդ հերթից էր:

Հուդայի թագավոր Հերովդեսի օրերում կար մի քահանա՝ Ջաքարիա անունով, Աբիայի կարգից. և նրա կինը Ահարոնի դուստրերից էր, և նրա անունը Եղիսաբեթ էր: Եվ երկուսն էլ արդար էին Աստծու առաջ՝ անարատ ընթանալով Տիրոջ բոլոր պատվիրաններում և կանոններում: Եվ նրանք զավակ չունեին, որովհետև Եղիսաբեթը ամուլ էր, և երկուսն էլ արդեն առաջացած տարիքի էին: Եվ եղավ, երբ նա իր կարգի հերթականությամբ Աստծու առաջ կատարում էր քահանայական ծառայությունը, քահանայական պաշտոնի սովորության համաձայն նրան բաժին ընկավ խունկ ծխել, երբ նա մտավ Տիրոջ տաճարը: Եվ ժողովրդի ամբողջ բազմությունը խնկարկության ժամին դրսում աղոթում էր: Ղուկաս 1:5–10:

Բոլոր մարգարեները ներկայացնում են վերջին օրերը, և Ջաքարիան մտավ տաճար, ինչպես և Եզեկիելը: Նա քահանաների ութերորդ հերթից էր, ինչը խորհրդանշում է Նոյի տապանի այն ութ անձերին, որոնք հին աշխարհից անցան նոր աշխարհ: Թե՛ նա, թե՛ իր կինը անարատ էին, սակայն Ջաքարիան պիտի կասկածեր Գաբրիելի խոսքերին: Միլլերական շարժումը սկսվեց որպես Փիլադելփիականներ (անարատ), սակայն 1856 թվականին անցում կատարեց դեպի Լաոդիկեականներ: Վերջին օրերում հրեշտակի լուրը երրորդ հրեշտակի լուրն է, և Գաբրիելի լուրը Ջաքարիային ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի լուրը, ինչպես նաև Եղիայի լուրը, ինչպես ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչի միջոցով:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը երևաց նրան՝ կանգնած խնկի սեղանի աջ կողմում: Եվ երբ Ջաքարիան տեսավ նրան, խռովվեց, և երկյուղ ընկավ նրա վրա: Բայց հրեշտակն ասաց նրան. «Մի՛ վախեցիր, Ջաքարիա, որովհետև քո աղոթքը լսվել է, և քո կին Եղիսաբեթը քեզ որդի պիտի ծնի, և նրա անունը Հովհաննես պիտի կոչես: Եվ դու ուրախություն և ցնծություն պիտի ունենաս, և շատերը պիտի ուրախանան նրա ծնունդով: Որովհետև նա մեծ պիտի լինի Տիրոջ առաջ, և զինի ու թունդ խմիչք չպիտի խմի, և Սուրբ Հոգով պիտի լցվի նույնիսկ իր մոր որովայնից: Եվ Իսրայելի որդիներից շատերին պիտի դարձնի դեպի Տերը՝ իրենց Աստվածը: Եվ նա պիտի գնա Նրա առաջ՝ Եղիայի հոգով և զորությամբ, որպեսզի հայրերի սրտերը դարձնի դեպի որդիները, և անհնազանդներին՝ արդարների իմաստությանը, որպեսզի Տիրոջ համար պատրաստի պատրաստված մի ժողովուրդ»: Եվ Ջաքարիան ասաց հրեշտակին. «Ինչո՞վ պիտի իմանամ սա, որովհետև ես ծեր մարդ եմ, և կինս էլ առաջացած է իր օրերի մեջ»: Եվ հրեշտակը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Ես Գաբրիելն եմ, որ կանգնած եմ Աստծո ներկայության առաջ, և ուղարկված եմ քեզ հետ խոսելու և քեզ այս բարի լուրը հայտնելու»: Ղուկաս 1:11–19.

Ջաքարիան կասկածեց, որ գալու Եղիայի պատգամը պիտի կատարվեր:

Ահա, Ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եղիա մարգարեին Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. Եվ նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի Ես չգամ և երկիրը նզովքով չհարվածեմ: Մաղաքիա 4:5, 6.

Ուայթ քույրը, Եզեկիելի իններորդ գլխի կնիք դնելու համատեքստում, ցույց է տալիս, թե ինչու Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցու առաջնորդությունը ներկայացված էր Զաքարիայի անհավատությունը:

«Այն խավը, որ չի զգում վիշտ իր իսկ հոգևոր անկման պատճառով և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը պատվիրում է Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքերում կոտորող զենքեր ունեցող այն մարդկանց. «Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքով մեկ և հարվածեցե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. իսպառ սպանեցե՛ք ծերին ու երիտասարդին, կույսերին, փոքրիկ երեխաներին և կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք ոչ մի մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբարանից: Այն ժամանակ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որ տան առաջ էին»:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբարանը, առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծերունիները՝ նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնած էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահությանը: Նրանք այն դիրքն էին ընդունել, թե հարկ չկա ակնկալելու հրաշքներ և Աստծո զորության այնպիսի ակնառու դրսևորում, ինչպիսին եղել էր նախկին օրերին: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերը զորացնում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք կանի, ո՛չ էլ չարիք: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի դատաստանով այցելի Իր ժողովրդին: Այսպես՝ «Խաղաղություն և ապահովություն» է բացականչությունը այն մարդկանց կողմից, որոնք այլևս երբեք իրենց ձայնը չեփորի պես չեն բարձրացնի՝ Աստծո ժողովրդին ցույց տալու նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Այս համը շները, որոնք չէին ուզում հաչել, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Տղամարդիկ, օրիորդներ և փոքրիկ երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»։ Վկայություններ, հատոր 5, 211:

Զաքարիան կասկածեց երրորդ հրեշտակի պատգամին, որը Եղիայի պատգամն է, և որը կրկնում է թե՛ Հովհաննես Մկրտչի պատմությունը, թե՛ Վիլյամ Միլլերի պատմությունը:

Հինգ ամիս

Եղիսաբեթը իր հղիությունը հինգ ամիս թաքցրեց:

Եվ այն օրերից հետո նրա կինը՝ Եղիսաբեթը, հղացավ և հինգ ամիս ծածկվեց՝ ասելով. «Այսպես վարվեց ինձ հետ Տերը այն օրերին, երբ նա նայեց ինձ՝ մարդկանց մեջ իմ նախատինքը վերացնելու համար»։ Իսկ վեցերորդ ամսում Գաբրիել հրեշտակը Աստծուց ուղարկվեց Գալիլիայի մի քաղաք, որ կոչվում էր Նազարեթ: Ղուկաս 1:24–26.

Զաքարիան քահանաների ութերորդ կարգից էր, ինչը համապատասխանում էր իր որդի Հովհաննեսի ութերորդ օրը կատարված թլփատությանը, երբ Զաքարիան կրկին պիտի խոսեր: Նա և իր որդի Հովհաննեսը ներկայացնում են այն ութ անձերին, որ Նոյի տապանում էին, որոնք հինգ ամիս, այսինքն՝ հարյուր հիսուն օր, ջրհեղեղի ջրերով բերված մահից ծածկված էին: Հղիության հարյուր հիսուն օրերը և ջրհեղեղի ջրերը համապատասխանում են Հայտնություն իննի հինգ-հինգ ամիս տևող երկու ժամանակաշրջաններին:

Զաքարիան և նրա որդի Հովհաննեսը նույնպես ներկայացնում են այն ժամանակը, երբ Լատդիկիայի յոթերորդ եկեղեցին անցում է կատարում դեպի Փիլադելփիայի ութերորդ եկեղեցին: Զաքարիայի ծառայությունից՝ ութերորդ հերթի ընթացքում, մինչև նրա որդի Հովհաննեսի ութերորդ օրվա թլփատությունը ներկայացվում է մարգարեական մի ժամանակաշրջան, որի մեջ ութ թիվը նշանավորում է սկիզբն ու ավարտը: Այդ մարգարեական ժամանակաշրջանի ներսում կա հինգամյա մի շրջան, որը ներկայացնում է թաքնվածության ժամանակաշրջան:

Մարգարեության «խոսելը» ցույց է տալիս մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքը, ուստի Զաքարիան խոսում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ իր որդին կնքվում է, ինչպես ներկայացված է թլփատության արարքով: Այդ պատմության մեջ, նախքան կիրակնօրյա օրենքը, երբ Զաքարիան խոսում է, հինգ ամսվա ավարտին, վեցերորդ ամսում, Մարիամը այցելում է Եղիսաբեթին, և Սուրբ Հոգին օծում է Եղիսաբեթին, որը, որպես կին, ներկայացնում է Աստծո եկեղեցու օծումը՝ մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքից չորս ամիս առաջ:

Եվ Մարիամն այն օրերում վեր կացավ և փութով գնաց լեռնային երկիրը՝ Հուդայի մի քաղաք. և մտավ Զաքարիայի տունը ու ողջունեց Եղիսաբեթին: Եվ եղավ, երբ Եղիսաբեթը լսեց Մարիամի ողջույնը, մանուկը ցնծությամբ շարժվեց նրա որովայնում, և Եղիսաբեթը լցվեց Սուրբ Հոգով: Եվ բարձրաձայն աղաղակելով՝ ասաց. «Օրհնյալ ես դու կանանց մեջ, և օրհնյալ է քո որովայնի պտուղը: Եվ ինձ այս որտեղի՞ց, որ իմ Տիրոջ մայրը գա ինձ մոտ: Ահա, երբ քո ողջույնի ձայնը հասավ իմ ականջներին, մանուկը ցնծությամբ շարժվեց իմ որովայնում: Եվ երանելի է նա, որ հավատաց, որովհետև կատարվելու են այն բաները, որ Տիրոջից ասվել էին նրան»: Դուկաս 1:39–45.

Հինգ ամիսների ավարտին Եղիսաբեթը «բարձրաձայն» խոսեց Մարիամի հետ՝ գովաբանելով Մարիամի հավատը Գաբրիելի պատգամին, որը վերջին օրերում երրորդ հրեշտակի պատգամն է: Եղիսաբեթի ամուսինը՝ Զաքարիան, չէր հավատացել, իսկ Մարիամը՝ հավատացել էր: Մարիամը Գաբրիելի պատգամը լսեց Զաքարիայից հինգ ամիս հետո, ուստի նրա հավատը երրորդ հրեշտակի պատգամին նշվում է որպես այն բանից հետո եկած, երբ հինգ ամիսների ծածուկ պատգամը հայտնվեց: Վերջին օրերում հինգ ամիսների ծածուկ պատգամը Հայտնություն 9.5-ի առաջին հինգ ամիսներն են: Մարիամը ներկայացնում է վերջին օրերի այն եկեղեցին, որ ընդունում է երրորդ հրեշտակի պատգամը, որը ներառում է հինգ ամիսների հատուկ արձակում՝ անմիջապես նախքան շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի հոչակումը, որը գալիս է

մոտավորապես չորս ամիս անց:

Մարիամի այցելության նշանավոր փուլերում առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժումը, որ ներկայացված է Ջաքարիայով և Եղիսաբեթով, միանում է երրորդ հրեշտակի շարժմանը, որ ներկայացված է Մարիամով և Հովսեփով: Ջաքարիան ներկայացնում է մի պաշտոնյայի այն եկեղեցուց, որը չէր հավատում երրորդ հրեշտակի պատգամին, իսկ Հովսեփի ատաղձագործը ներկայացնում է մի շարժում, որ ներկայացված է ինքնապահպանվող աշխատանքի միջոցով: Ադվենտիզմը ավարտվում է այնպես, ինչպես սկսվեց, և այն սկսվեց որպես շարժում, այլ ոչ թե որպես կազմակերպված եկեղեցական կառուցվածք: Հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը, որ ներկայացված է Հովսեփով, Մարիամով և Քրիստոսով, անմիջական ազգակցական կապի մեջ է Միլլերական շարժման հետ, որ ներկայացված է Ջաքարիայով, Եղիսաբեթով և Հովհաննեսով, իսկ 1863 թվականի անհավատությունը ներկայացված է Ջաքարիայով: 1863 թվականը ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների նկատմամբ անհավատությունը, իսկ երրորդ հրեշտակի շարժումը ներկայացնում է Մարիամի հավատքը:

«Հրեշտակներ ուղարկվեցին՝ երկնքից իջած գորավոր հրեշտակին օգնելու, և ես ձայներ լսեցի, որոնք թվում էր՝ ամենուրից էին հնչում. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպեսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին, և որպեսզի չընդունեք նրա պատուհասներից. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները»: Այս լուրը կարծես երրորդ լուրին մի հավելում էր՝ նրան միանալով այնպես, ինչպես կեսգիշերյան աղաղակը միացավ երկրորդ հրեշտակի լուրին 1844 թվականին: Աստծո փառքը հանգչում էր համբերատար, սպասող սրբերի վրա, և նրանք անվախությամբ տալիս էին վերջին հանդիսավոր նախազգուշացումը՝ հռչակելով Բաբելոնի անկումը և կոչ անելով Աստծո ժողովրդին դուրս գալ նրանից, որպեսզի փրկվեն նրա սարսափելի դատավճռից»: Վաղ Գրվածքներ, 277:

Երկու պատգամների միավորվելը ներկայացված է Մարիամի՝ Եղիսաբեթին այցելելով, և այդ կետը հասնում է այն ժամանակ, երբ թաքնված հինգ ամիսները բացահայտվում են: Այդ կետն այն է, որտեղ երկու մարգարեություններ միանում են և հռչակվում միասին: Մեկը հռչակվեց Եղիսաբեթի կողմից, իսկ մյուսը՝ Մարիամի: Երկու պատգամների միավորումը ցույց է տալիս, թե երբ կեսգիշերյան աղաղակը միանում է երկրորդ հրեշտակի պատգամին, և դա տեղի ունեցավ միլլերական պատմության մեջ՝ Էքսեթերի ճամբարային ժողովում:

Եղիսաբեթի, ապա Մարիամի իրենց հռչակագրությունները տալուց հետո, «Մարիամը նրա մոտ մնաց մոտ երեք ամիս, ապա վերադարձավ իր տունը»: Ղուկաս 1:56: Էքսեթերից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը ընկած վաթսուևեցորյա ժամանակահատվածը ներկայացված է այդ չորս ամիսներով, որոնք ավարտվեցին շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Ջաքարիան խոսեց: Այդ չորս ամիսները ներկայացնում են կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի հռչակման ժամանակահատվածը, որը գալիս է հինգ ծածուկ ամիսների պատգամից հետո:

Միլլերի շարժման պատմության մեջ երկու պատգամներն էին առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները, և առաջին հրեշտակի պատգամը գործություն ստացավ ժամանակային մարգարեության կատարմամբ, որը սկսվում էր հինգ ամսվա ժամանակաշրջանով, և որը մասամբ ծածկված էր մինչև իր կատարման օրը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից տասը օր առաջ, ինչպես ներկայացվել է Ջոսիա Լիչի կողմից: Երկրորդ հրեշտակի պատգամի գորացումը 1843 թվականի սխալ կանխատեսման ուղղումն էր, որը տեղի ունեցավ Էքսեթերի ճամբարային ժողովում, ինչպես ներկայացվել է Սամուել Սնոուի կողմից:

Կեսգիշերյան աղաղակի երկակի պատգամի հռչակումը ներկայացված է որպես դռան փակվելուց առաջ եղած կարճ ժամանակահատված, որը Նոյի պատմության մեջ բացեց հինգ ամիս տևող մի ժամանակաշրջան, որ ավարտվեց տապանի՝ Արարատ լեռան գագաթին հանգրվանելով: Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման ժամանակահատվածը գալիս է թաքնված հինգ ամիսների ապակնքվելուց հետո, ինչը տեղի ունեցավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից տաս օր առաջ, և այն նաև եկավ այն բանից հետո, երբ Տերը Իր ձեռքը հեռացրեց այն պատկերներից, որոնք ծածկել էր 1843 թվականի քարտեզի վրա: Օգոստոսի 1-ից 11-ի տաս օրերը համընկնում են Էքզեթերից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը եղած վաթսուներեք օրերի հետ, և երկակի վկայությունը հաստատում է, որ թաքնված հինգ ամիսների ապակնքվելը, որն ուղեկցվում է առաջին հիասթափությունը պատճառած սխալ հռչակման ուղղումով, տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ Մարիամը վեցերորդ ամսում հանդիպում և ողջունում է Եղիսաբեթին:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները խոսում է վիշապի պես, Իսլամի էջը խոսում է, և Ամբակումի տեսիլքը խոսում է Երեմիայի, Զաքարիայի և Եզեկիելի բերանով: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Եզեկիելը նշան է, այսպիսով ներկայացնելով այն դրոշը, որ բարձրացվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Եզեկիելում «նշան» բառի ինը հիշատակումներից երկուսը «շաբաթները» նույնացնում են որպես սրբացման նշան, որը ներկայացնում է Աստվածության և մարդկության միությունը:

Բայց ես գործեցի իմ անվան **खातरि**, որպեսզի այն չպղծվի հեթանոսների առաջ, որոնց մեջ նրանք գտնվում էին, որոնց աչքի առաջ Ես ինձ հայտնեցի նրանց՝ նրանց Եզիպտոսի երկրից դուրս բերելով: Ուստի Ես նրանց դուրս բերեցի Եզիպտոսի երկրից և նրանց տարա անապատ: Եվ Ես նրանց տվեցի Իմ կանոնները և հայտնի արեցի նրանց Իմ դատաստանները, որոնք եթե մարդը գործադրի, դրանցով իսկ պիտի ապրի:

Ավելին, նրանց տվեցի նաև Իմ շաբաթները՝ որպես նշան Իմ և նրանց միջև, որպեսզի ճանաչեն, թե Ես եմ Տերը, որ սրբացնում եմ նրանց: Բայց Իսրայելի տունը Իմ դեմ ապստամբեց անապատում. նրանք Իմ կանոններով չընթացան, արհամարհեցին Իմ դատաստանները, որոնք եթե մարդը կատարի, դրանցով իսկ կապրի. և Իմ շաբաթները մեծապես պղծեցին: Այնժամ ասացի, թե Իմ բարկությունը պիտի թափեմ նրանց վրա անապատում՝ նրանց բնաջնջելու համար: Բայց գործեցի հանուն Իմ անվան, որպեսզի այն չպղծվի հեթանոսների առաջ, որոնց աչքի առջև նրանց դուրս բերեցի: Սակայն նաև Իմ ձեռքը բարձրացրի նրանց վրա անապատում,

որ նրանց չտանեն այն երկիրը, որ տվել էի նրանց՝ կաթ ու մեղր բխող, որն ամբողջ երկրներից փառավորագույնն է. որովհետև նրանք արհամարհեցին Իմ դատաստանները և Իմ կանոններով չընթացան, այլ պղծեցին Իմ շաբաթները, որովհետև նրանց սիրտը գնում էր իրենց կուռքերի հետևից: Այնուամենայնիվ, Իմ աչքը խնայեց նրանց՝ նրանց չկործանելու համար, և Ես անապատում նրանց վերջը չդրի: Բայց նրանց որդիներին ասացի անապատում. «Մի՛ ընթանաք ձեր հայրերի կանոններով, մի՛ պահեք նրանց դատաստանները և մի՛ պղծվեք նրանց կուռքերով: Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը. ընթացե՛ք Իմ կանոններով, պահե՛ք Իմ դատաստանները և կատարե՛ք դրանք. և սրբացրե՛ք Իմ շաբաթները, և դրանք նշան պիտի լինեն Իմ և ձեր միջև, որպեսզի ճանաչեք, թե Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը»: Եզեկիել 20:9–20.

Եզեկիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշը, իսկ Աստվածության՝ մարդկության հետ միացած նշանը Տիրոջ «շաբաթներն» են: Եզեկիելը նշանն է պաշարման սկզբում, և նա նշանն է նաև Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, երբ բարձրացվում է որպես դրոշ: Պաշարման սկզբում նրանք, ովքեր հրաժարվում են տեսնելուց և լսելուց, ովքեր պղծում են Նրա «շաբաթները», նույնպես նշան են:

Այն ժամանակ Իսրայելի ծերերից ոմանք եկան ինձ մոտ և նստեցին իմ առաջ: Եվ Տիրոջ խոսքը հասավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, այս մարդիկ իրենց սրտում կանգնեցրել են իրենց կուռքերը և իրենց անօրենության գայթակղության քարը դրել են իրենց դեմքի առաջ. մի՞ թե Ես պիտի ընդհանրապես հարցուփորձի ենթարկվեմ նրանց կողմից: Ուստի խոսի՛ր նրանց հետ և ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Իսրայելի տան յուրաքանչյուր մարդ, որ իր սրտում կանգնեցնում է իր կուռքերը և իր անօրենության գայթակղության քարը դնում է իր դեմքի առաջ, և գալիս է մարգարեի մոտ,— Ես՝ Տերս, նրան, ով գալիս է, պատասխան կտամ իր կուռքերի բազմության համեմատ, որպեսզի Իսրայելի տանը բռնեն նրանց իսկ սրտի մեջ, որովհետև նրանք բոլորն էլ օտարացել են Ինձնից իրենց կուռքերի պատճառով»:

Ուստի ասա՛ Իսրայելի տանը. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ապաշխարեցե՛ք և դարձե՛ք ձեր կուռքերից, և ձեր երեսները դարձրե՛ք հեռու ձեր բոլոր պղծություններից: Որովհետև Իսրայելի տնից յուրաքանչյուր ոք, կամ այն օտարականը, որ պանդխտում է Իսրայելում, եթե բաժանի իրեն Ինձնից, իր սրտում կանգնեցնի իր կուռքերը և իր անօրենության գայթակղության քարը դնի իր երեսի առաջ, և գա մարգարեի մոտ՝ Ինձ վերաբերյալ նրանից հարցնելու, Ես՝ Տերս, Իմ անձով պիտի պատասխանեմ նրան: Եվ Իմ երեսը պիտի դնեմ այդ մարդու դեմ, և նրան պիտի դարձնեմ նշան և առակ, և պիտի բնաջնջեմ նրան Իմ ժողովրդի միջից. և դուք պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տերը: Իսկ եթե մարգարեն խաբվի, երբ մի բան խոսի, Ես՝ Տերս, խաբել եմ այդ մարգարեին, և Իմ ձեռքը պիտի մեկնեմ նրա վրա, և պիտի ոչնչացնեմ նրան Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի միջից: Եվ նրանք պիտի կրեն իրենց անօրենության պատիժը. մարգարեի պատիժը պիտի լինի ինչպես նրա պատիժը, ով դիմում է նրան. որպեսզի Իսրայելի տունն այլևս Ինձնից չմոլորվի, և այլևս չպղծվի իր բոլոր հանցանքներով, այլ լինի Իմ ժողովուրդը, և Ես լինեմ նրանց Աստվածը, ասում է Տեր Աստվածը: Եզեկիել 14:1–11.

Նեշվիլում Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու ներսում գտնվող նրանք, ովքեր չհավատացին, ինչպես Ջաքարիան. ովքեր «բռնել էին այն դիրքորոշումը, թե հարկ չկա սպասել հրաշքների և Աստծու զորության ակնառու դրսևորմանը, ինչպես նախկին օրերում», ինչպես ներկայացված է 1840-ից մինչև 1844 թվականները, կհանդիպեն ադվենտիզմից դուրս գտնվողների հանդիմանությանը, թե ինչու չտվեցին նախազգուշացումը: Նրանք դառնում են կեղծ խաղաղության և ապահովության պատգամի «նշանը», որը նշանավորում է իմաստունների և հիմարների բաժանումը, ինչպես ներկայացված է Էքսեթերի ճամբարային ժողովի երկու հակադիր վրաններով: Նրանք կրում են կռապաշտության և ապստամբության «նշան», մինչդեռ Եզեկիելը կրում է ճշմարիտ մարգարեական նախազգուշացման պատգամը: Պաշարման վերջում, երբ Երուսաղեմը կործանվում է՝ ներկայացնելով կիրակնօրյա օրենքը, ապստամբության նշանը գազանի դրոշմն է, իսկ հնազանդության նշանը՝ Աստծու կնիքը:

Ադվենտիզմի համար փորձության ժամանակը լիովին փակվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և այնտեղ կա արդարների ու ամբարիշտների նշան, որով նրանք նշանավորված են: Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փորձության ժամանակի փակվելը նախատիպավորում է այն փորձության ժամանակի փակվելը, երբ Միքայելը կանգնում է, և այնտեղ բազմությունների մահվան նշանը ներկայացվում է Գոգով և Մագոգով:

Եվ երկրի միջով անցնող անցորդները, երբ որևէ մեկը տեսնի մարդու ոսկոր, նրա մոտ նշան պիտի կանգնեցնի, մինչև որ թաղողները այն թաղեն Համոն-Գոգի հովտում: Եվ քաղաքի անունն էլ Համոնա պիտի լինի: Այսպես պիտի նրանք մաքրեն երկիրը: Եզեկիել 39:15, 16.

Ուխտի նշանը նույնացվում է Եզեկիելի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում, որտեղ մեռած ոսկորների հովիտը կենդանացվում է, և երկու փայտերը միացվում են: Ոսկորները կենդանացվում են իսլամի մասին պատգամով, որը ներկայացված է որպես չորս հողմեր, և այսպիսով նախատիպում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը: Երկու փայտերը միավորվում են մեկի մեջ, և այսպիսով ներկայացնում են երկրորդ հրեշտակի պատգամի միացումը կեսգիշերային աղաղակի պատգամի հետ: Ոսկորները առաջին հրեշտակի զորացումն են, իսկ երկու փայտերը՝ երկրորդ հրեշտակի զորացումը: Դրանից հետո Աստծու ժողովուրդը Նրա վերջին օրերի ընտրյալ ուխտի ժողովուրդն է՝ Հովհաննեսով ներկայացված որպես հարյուր քառասունչորս հազար:

Եվ նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի հաստատեն. այն նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և նրանց պիտի հաստատեն, պիտի բազմացնեն նրանց, և իմ սրբաբանը պիտի դնեմ նրանց մեջ հավիտյան: Իմ խորանն էլ նրանց հետ պիտի լինի. այո՛, ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը: Եվ հեթանոս ազգերը պիտի ճանաչեն, որ ես՝ Տերս, եմ սրբագործում Իսրայելին, երբ իմ սրբաբանը նրանց մեջ լինի հավիտյան: Եզեկիել 37:26-28.

Աստվածության և մարդկայնության միավորումը Աստծո Խոսքում ներկայացված է բազմազան կերպերով, և դրանցից մեկը այն է, երբ «հոգու միջնաբերդը», որ գտնվում է

մարդու բարձրագույն բնության մեջ, միացվում է Աստծո սրբաբանի միջնաբերդին: Երբ երկնային գահասրահը, որ ներկայացնում է Աստծո միջնաբերդը, միավորվում է մարդու բարձրագույն բնության միջնաբերդի հետ, Աստծո ժողովուրդը «սրբագործվում» է, և Նա բնակվում է «նրանց մեջ հավիտյանս հավիտենից»:

Երեսունյոթերորդ գլխից հետո Եզեկիելը ներկայացնում է երեսունյոթերորդ և երեսունիններորդ գլուխները, որտեղ նա Գոգին և Մագոգին դիմում է որպես մարդկության այն դաշնակցության խորհրդանիշներ, որոնք գտնվում են Աստծո ընտրյալ ուխտյալ ժողովրդից դուրս: Քառասուններորդ գլխում երեսունյոթերորդ գլխի ուխտյալ ժողովուրդը ներկայացվում է որպես մի տաճար, որ լցնում է ամբողջ երկիրը: Երեսունութից մինչև քառասուն գլուխները ներկայացնում են Աստծո ուխտյալ ժողովրդի վերելքը վերջին օրերում, ինչպես դա խորհրդանշվում է 38 և 40 թվերով:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: